

Arrest

nr. 228 822 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 19 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde dag. De bestreden beslissingen werden aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 mei 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2019 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Op 19 maart 2019 verklaarde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.03.2019 bij onze diensten werd ingediend door:

D., I. (R.R.: [...]) nationaliteit: Kameroen geboren te K. op [...]1955

adres: [...] VILVOORDE

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 15.03.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 19 maart 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: D., I. geboortedatum: [...]1955 geboorteplaats: K.

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster er weliswaar op wijst dat het bevel om het grondgebied te verlaten samenhangt met de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, doch hiertegen geen middel heeft ontwikkeld. Verweerder stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke beslissing betreft die op eigen gronden, zowel in rechte als in feite, werd getroffen. Het loutere feit dat beide beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, doet hier volgens hem geen afbreuk aan. Verweerder acht het onderdeel van het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk.

Verzoekster heeft in haar onderdeel van het middel betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad gewezen op de samenhang tussen de beide bestreden beslissingen en op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten een accessorium is van de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard. Zij voert aan dat nu de eerste bestreden beslissing met een onwettigheid is behept, dit ook leidt tot de nietigheid van het bevel.

De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Niet alleen werden beide beslissingen genomen op dezelfde dag, ze werden ook genomen door dezelfde attaché en op verzoek van deze attaché ook gezamenlijk aan verzoekster ter kennis gebracht. Tegelijk blijkt uit een interne nota in het administratief dossier getiteld "aanvraag 9ter" dat een samenvatting wordt gemaakt van deze aanvraag en onmiddellijk ook in diezelfde nota wordt bepaald "*bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13: 1. Gezins- en familieleden [...] 2. Hoger belang van het kind: [...] 3. Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst.*" Deze werkwijze van de gemachtigde is ook evident aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet inderdaad oplegt alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, rekening te houden met de gezondheidstoestand. Aldus kan niet redelijkerwijs betwist worden dat de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven, voor de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is, eveneens heeft geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg kan verzoekster gevolgd worden dat een eventuele onwettigheid die zou worden vastgesteld in de eerste bestreden beslissing, ook leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing omwille van de nauwe samenhang.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In haar eerste en enige middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Ze wijst er in de feiten op dat ze verzocht om een medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gelet op de vastgestelde ziekte, kanker en het gegeven dat een behandeling in haar herkomstland (Kameroen) volgens haar onmogelijk en onbetaalbaar is. Ze wijst erop dat de gemachtigde haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard omdat de arts in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte "kennelijk" niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk. De gemachtigde wijst erop dat de arts-adviseur heeft gesteld dat verzoekster "*kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.*" Verzoekster erkent dat zij meteen na de diagnose een verzoek om verblijfsmachtiging heeft gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien de hoogdringendheid van de bijstand. Ze wijst erop dat hoewel zij geen arts is, kanker uiteraard levensbedreigend is. Ze stelt dat de arts-adviseur haar medisch dossier had kunnen opvragen om na te gaan wat de MRI scan gaf en het bloedonderzoek. Verzoekster meent dat mocht de arts-adviseur de moeite hebben gedaan om een vraag tot extra informatie te stellen, of mocht zij de arts die het medisch attest schreef, om raad hebben gevraagd over de term "serums", aangezien het advies laat uitschijnen dat ze het woord "serums" niet begrijpt door er uitdrukkelijk een vraagteken achter te plaatsen, dan was volgens verzoekster de beslissing uiteraard anders geweest. Verder herhaalt verzoekster dat verweerder de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was. Door verzoekster nooit de mogelijkheid te geven een antwoord te bieden of gezien haar nooit werd verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen, heeft de gemachtigde niet de invloed van de beslissing op verzoekster onderzocht wat hij bij een uitnodiging wel had kunnen doen. Verzoekster meent dat ze over een redelijke tijdsperiode had moeten beschikken om haar opmerkingen over te maken. Verzoekster concludeert dat de beslissing had moeten voorafgegaan worden door een diepgaande interpretatie van haar situatie. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten stelt verzoekster, zoals supra reeds

aangehaald, dat gelet op de aperte schending van de wet, waarmee de beslissing tot onontvankelijkverklaring van het verzoek om toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behept is, ook het accessorium, het bevel, nietig is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1 “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§2 [...]

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° [...];

2° [...];

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

Verzoekster stelt terecht vast dat de gemachtigde haar verblijfsmachtiging onontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, dus heeft vastgesteld dat de arts-adviseur in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De arts-adviseur is blijkens het medisch advies, dat zich in het administratief dossier bevindt, tot de conclusie gekomen dat *“er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in haar land van herkomst of land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”*

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt in dit verband het volgende gesteld:

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze “medische filter” laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Hierbij zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze “medische filter” een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is.” (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53 nr.1824/001, 4).

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer vast te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de voormelde memorie van toelichting blijkt dat dit inhoudt dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. De hamvraag is wat dient verstaan te worden onder een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 15 september 2006 die artikel 9ter invoerde, wordt een voorbeeld gegeven van een situatie waarbij het vaststaat dat deze niet ernstig is, met name twee dagen te bed moeten blijven (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 nr. 2478/001, 35). Niettegenstaande dit slechts een voorbeeld is, wordt hiermee toch al een indicatie gegeven van wat als manifest niet ernstig kan worden beschouwd.

In casu blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd van 8 februari 2019 van dokter N.M. Het is niet betwist dat dit een specialist betreft, nl. een gynaecoloog. Deze heeft onder “A. Medische voorgeschiedenis” vermeldt: “Serums endometrial carcinoom” en onder “B Diagnose”: “Nieuwe diagnose van serums endometrial cr”. Bij “D Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?” wordt vermeld: “verspreid kanker/ metatsta”.

Verzoekster erkent dat ze geen arts is, maar stelt dat haar aandoening uiteraard levensbedreigend is. De Raad stelt vast dat duidelijk blijkt uit dit medisch advies dat de behandelende gynaecoloog met precisie de diagnose heeft vastgesteld, met name een nieuwe “serums endometrial carcinoom”. Zonder dat het toekomt aan de Raad te oordelen of dit levensbedreigend is, kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat dit geen ziekte is die een manifest gebrek aan ernst vertoont of een banale aandoening zou zijn. Er blijkt nochtans uit de voorbereidende werken dat de medische filter die is ingevoerd in artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, door de wetgever bedoeld is om aanvragen gestoeld op ziekten die een manifest gebrek aan ernst vertonen onontvankelijk te verklaren.

Overwegende dat het aan een verzoeker van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toekomt om een standaard medisch getuigschrift voor te leggen zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het komt ook aan de verzoeker toe alle nuttige en recente inlichtingen over zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn herkomstland over te maken teneinde aan te tonen dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf in de zin van § 1, eerste lid van artikel 9ter. Het is op die basis dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies verschaft, **tenzij hij het nodig acht** een onderzoek van de vreemdeling te doen of een bijkomend advies van deskundigen in te winnen (eigen benadrukken).

In casu kan niet blijken uit onderzoek van het administratief dossier dat de ambtenaar-geneesheer verzoekster heeft onderzocht, noch blijkt dat contact werd opgenomen met de behandelende gynaecoloog.

Nochtans bepalen de voorbereidende werken hieromtrent: “Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene-bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet

duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 nr. 2478/001, 35.)

Hieruit blijkt duidelijk dat de wetgever het aangewezen acht dat de ambtenaar-geneesheer overgaat tot een onderzoek van de betrokken vreemdeling of het inwinnen van bijkomend advies van een deskundige wanneer het niet duidelijk is wat de precieze medische toestand is, maar wel blijkt dat situatie ernstig is.

Uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer inderdaad uiteenzet dat de precieze medische toestand niet duidelijk is. De ambtenaar-geneesheer maakt wel gewag van een endometriumcarcinoom en legt uit dat dit een kanker is die ontstaat in het slijmvlies van de baarmoeder, die meestal ontdekt wordt doordat een postmenopauzale vrouw plots weer vaginaal bloedverlies vertoont. Tegelijk stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat deze diagnose nog verder moet worden gestaafd, de staging van de tumor nog moet uitgevoerd worden, met verwijzing naar bloedonderzoek en MRI zodat er geen uitspraak kan gedaan worden over de uitgebreidheid/stadium van de ziekte, noch over de te volgen therapie. De ambtenaar-geneesheer stelt dan ook in eerste instantie dat **bijgevolg niet vastgesteld kan worden of** de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van Mw. D. noch **of** het een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, mocht er geen behandeling beschikbaar zijn in Kameroen (eigen benadrukken).

De Raad moet vaststellen dat het ingediende standaard medisch getuigschrift inderdaad op vage wijze werd ingevuld door de gynaecoloog wat betreft “C/Actuele behandeling en datum van opstarten behandeling”, nu daar geschreven staat: “Nog onderzoeken 1: bloedtest 2: NMR” Ook wat betreft de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling, schrijft de gynaecoloog “plan nog niet gemaakt afv NMR”. Doch wat betreft de medische voorgeschiedenis en de diagnose stelt de gynaecoloog met voldoende precisie vast dat het gaat om “serums endometrial carcinoom”. Er blijkt niet dat verzoekster bij het indienen van de aanvraag zelf onzorgvuldig en nalatig heeft gehandeld. Er blijkt immers niet dat zij toen in de mogelijkheid was meer informatie te verschaffen, maar dit heeft nagelaten. De Raad is dan ook van oordeel dat zich in casu de situatie voordoet, zoals bedoeld in de voormelde voorbereidende werken waarbij de wetgever het aangewezen acht dat de ambtenaar-geneesheer overgaat tot een onderzoek van de betrokken vreemdeling of het inwinnen van bijkomend advies van een deskundige wanneer het niet duidelijk is wat de precieze medische toestand is, maar wel blijkt dat de situatie ernstig is.

In die zin kan in casu verzoekster gevolgd worden dat de arts-adviseur de mogelijkheid had voor het neerschrijven van het advies, ogenblik dat verzoekster overigens niet in de hand heeft, om aan te dringen op verdere duidelijkheid over de medische situatie door bijvoorbeeld andere stukken uit het medisch dossier op te vragen bij de behandelende gynaecoloog, of door bijvoorbeeld de behandelende gynaecoloog verduidelijking te vragen bij het woord “serums” voorafgaand aan endometrial carcinoom of door bijvoorbeeld aan verzoekster extra informatie te vragen. Thans kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de arts-adviseur, ondanks de door haar uitdrukkelijk vastgestelde onduidelijkheid over aspecten van de medische situatie van verzoekster, op onzorgvuldige wijze toch tot de conclusie is gekomen dat de ziekte “kennelijk” geen ziekte is zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst in de nota naar exact dezelfde voorbereidende werken en stelt terecht dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet slechts in de mogelijkheid voorziet voor de arts-adviseur om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken. De Raad erkent dat het hier inderdaad een mogelijkheid betreft en geen verplichting voor de arts-adviseur om de vreemdeling te onderzoeken of advies in te winnen van een deskundige. Verweerder vervolgt evenwel in de nota terecht dat *“het [...] de arts-adviseur [is] toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk persoonlijk onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (verweerder zet dit zwart in de nota)”. De Raad moet evenwel in casu vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft gebaseerd op het neergelegde standaard medisch getuigschrift zonder de mening te zijn toegedaan dat ook zonder bijkomend onderzoek of bijkomende informatie een onderbouwd advies kan gegeven worden. De ambtenaar-geneesheer heeft immers uitdrukkelijk uiteengezet in het advies waarom **niet kan vastgesteld worden of** de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van Mw. D. noch **of** het een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, mocht*

er geen behandeling beschikbaar zijn in Kameroen (eigen benadrukken). Waar verweerder in de nota stelt dat verzoekster geen redenen aanbrengt waarom zij van mening is dat de ambtenaar-geneesheer zich niet kon beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door haar aangebrachte documenten, kan de Raad niet volgen. Verzoekster wijst er bijvoorbeeld uitdrukkelijk op in het verzoekschrift dat het aangewezen bleek dat de ambtenaar-geneesheer in casu verduidelijking zou hebben gevraagd aan de gynaecoloog die het medisch advies schreef over de omschrijving van de ziekte, nu de ambtenaar-geneesheer in het advies laat blijken dat hij "serums" niet begrijpt door er uitdrukkelijk een vraagteken achter te plaatsen.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat verzoekster niet heeft aangetoond met welke gekende elementen het bestuur geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de beslissing, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet is aangetoond, meent de Raad dat verweerder eraan voorbijgaat dat het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens inhoudt dat de overheid haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden.

De Raad is in casu van oordeel dat de arts-adviseur is tekortgekomen aan de verplichting om op zorgvuldige wijze het medisch advies voor te bereiden of om met voldoende kennis van de elementen eigen aan de zaak te oordelen (zie in dezelfde zin RvS 9 oktober 2012, nr. 220.917).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Nu het advies van de ambtenaar-geneesheer op onzorgvuldige wijze werd voorbereid, en de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op dit medisch advies, is de eerste bestreden beslissing met dezelfde onzorgvuldigheid behept.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de Raad onder 2. er reeds op gewezen dat de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging bepalend blijkt te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoekster kan gevolgd worden dat een eventuele onwettigheid die zou worden vastgesteld in de eerste bestreden beslissing, ook leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing omwille van de nauwe samenhang. Bijgevolg wordt het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 19 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde dag worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES